

கழுகின் சத்தம்

ஏப்ரல் 8, 2025

3

**சகோ.வில்லியம் பிரன்ஹாம் அவர்கள் பேசிய
செய்திகளிலிருந்து**

இப்பொழுது அவன் எங்கள் சபையில் ஒரு
டீக்கன்னாக இருக்கிறான். அவன் மிகவும்
அருமையான கிறிஸ்தவனாக மாறிவிட்டான்.
ஏனெனில் வேஷம் போடப்படாத ஒன்றை அவன்
கண்டான். அது பாவனை விசுவாசம் அல்ல. அது
உண்மையானது.

William Marrion Branham

Title: 64-03-06 சாலொமோனிலும்
பெரியவர் இப்பொழுது இங்கே
இருக்கிறார்

66 வியாதியஸ்தருக்காக ஜெபிப்
பதற்கு முன்பு ஒரு சிறு கதையைக்
கூற விரும்புகிறேன். என் தாய்.
உங்களுக்குத் தெரியும்... அவர்கள்
உபகாரச் சம்பளம் வாங்கிக் கொண்
டிருந்தார்கள், அவர்கள் ஒரு
செரோக்கி இந்தியர். நான் என்
இரட்சிப்பு எனக்கு காடுகளின்
மேலிருந்த அன்பை எடுத்து விட
வில்லை, காடுகள் என்றால் எனக்கு
அதிக பிரியம். அங்கு தான் நீங்கள்

தேவனைக் காண்கிறீர்கள். காடுகளில் தான் நான் முதலில் தேவனைக் கண்டேன். அங்கு தான் அவர் நம்மைச் சந்திக்கிறார். அங்கு தான் அவர் பேசுகிறார். அங்கு தான் அந்த ஏழு தூதர்கள் சந்தித்தனர். நீங்கள் ஐயன்மீர், இது என்ன சமயம்? என்னும் செய்தியைக் கேட்டிருக்கிறீர்கள் அல்லவா?

67 அன்றொரு நாள் நானும் சகோ. பார்டர்ஸம் உட்கார்ந்து நின்று கொண்டிருந்த போது, ஒரு சுழல் காற்று வானத்திலிருந்து இறங்கி வந்து, நான் நின்று கொண்டிருந்த இடத்துக்கு சற்று மேலிருந்த பாதையை உடைத்தெறிந்தது. அவர் என்ன கூறினார், பாருங்கள். அங்கு,

ஓ, இன்னும் அநேகர் இருந்தனர். சகோ.சாத்மன் இங்கு எங்கோ உள்ளார். டெரியும் அச்சமயம் அங்கிருந்தார் என்று நினைக்கிறேன். அங்கு வனாந்தரத்தில் நான் கண்டவை எனக்கு வேட்டையாட அதிக பிரியம். நான் வெளியில் செல்லவே அப்படி செய்கிறேன், மிருகங்களைக் கொல்வதற்காக அல்ல, காடுகளில் தங்குவதற்காகவே.

நியூயார்க்கிலுள்ள இல்லை நியூ ஹாம்ப்ஷையரிலுள்ள ஒருவனுடன் நான் வேட்டையாடுவது வழக்கம். அவன் சிறந்த வேட்டைக்காரன். அவன் பெயர் பெர்ட் (Bert). அவன் இங்கிலாந்து நாட்டுக்காரன். அவன்

பெற்றோர் முன் காலத்தில் 'ஜெபர் ஸன்நாட்ச்' என்னும் இடத்தை பாரையில் வெட்டினர் - அங்கிருந்து 'காரல் நாட்ச்' வரைக்கும் வெட்டி யெடுத்து அதை பிரித்தனர். அவனுடைய உடலில் சிறிது இந்திய இரத்தமும் இருந்தது, நான் கண்டதி லேயே அவன் மிகவும் சிறப்பாக குறிவைத்து கூடுபவன், மிகச் சிறந்த வேட்டைக்காரர்களில் ஒருவன். நீங்கள் அவனுடன் கூடசென்று அவனைத் தேட வேண்டுமெனும் அவ சியமேயிராது. அவன் எங்கிருக்கிறான் என்பதை நன்கு அறிந்திருந்தான்.

வெள்ளை வால் மானை வேட்டையாட எனக்கதிக பிரியம்.

அவர்கள்... நான் ஒவ்வொரு இலையுதிர் காலத்தின் போதும் சென்று வேட்டையாடுவது வழக்கம்.

68 அவன் சிறந்த வேட்டைக்காரன், ஆனால் மிகவும் கொடியவன். என் வாழ்க்கையில் அப்படிப்பட்டவனை நான் சந்தித்ததேயில்லை. அவனுக்கு பல்லிக்கு இருப்பது போன்ற கண்கள் இருந்தன - இன்றைய பெண்கள் பல்லியின் கண்களைப்போன்று தங்கள் கண்களை வர்ணம் அடித்துக்கொள்வது போன்ற அத்தகைய கண்கள். அவனுக்கு இயற்கையாகவே அப்படிப்பட்ட கண்கள் இருந்தன. அது மனித கண்களைப்போல் எனக்குத் தோன்றவில்லை. எனவே அவ

னைப் பார்க்கவே எனக்கு வெறுப்
பாயிருந்தது. அவன் வழுவழுப்
பான தோற்றம் உடையவனாயிருந்
தான் - அவனுக்கு பக்க பார்வை
இருந்தது.

அவன் நீசமாயிருப்பதில் பிரியம்
கொள்வான். எனக்கு வருத்தம்
உண்டாக்க வேண்டும் என்பதற்
காகவே அவன் மான் குட்டிகளைக்
கொல்லுவான். அவன், “ஓ, போத
கரே, நீரும் மற்றவர்களைப்
போலவே இருக்கிறீர். உமக்கு
கோழிக்குஞ்சு இருதயம் போல
இளகியமனதுள்ளது. நீர் போதக
ராயிராமல் இருந்தால், நல்ல வேட்
டைக்காரனாயிருந்திருப்பீர்”
என்பான்.

நான் அவனிடம், "பெர்ட், நான் ஆத்துமாக்களை வேட்டையாடு பவன். உன் ஆத்துமா இழந்துபோன நிலையில் உள்ளது" என்பேன்.

அவன், "ஆ,சும்மாயிரும். பில்லி, அப்படிப்பட்ட ஒன்றை என்னிடம் கூற வேண்டாம்' என்பான். அவன் மான் குட்டிகளை சுட்டுக் கொல்வான். அது எனக்கு வருத்தத்தை விளைவிக்கும்.

69 சட்டம் மான் குட்டியைக் கொல்லலாம் என்று கூறியிருக்குமானால், அதைக் கொல்வதனால் தவறொன்று மில்லை. நான் அநேக ஆண்டுகளாகவேட்டை அதிகாரியாக பணியாற்றியிருக்கிறேன்.

பாருங்கள், ஆபிரகாம் ஒரு கன்றுக் குட்டியைக் கொண்டு தேவனுக்கு உண்ணக்கொடுத்தான். எனவே ஒரு மான் குட்டியைக் கொல்வதில் தவறொன்றுமில்லை சட்டம் அதை அனுமதிக்குமானால். ஆனால் அதை சுட்டுவீழ்த்தி விட்டு, அது அங்கேயே கிடக்கும்படி செய்து, அதைக் குறித்து பெருமையடித்துக் கொள்வதென்பது மிகவும் தவறாகும். அப்படி செய்வது தவறு. இங்குள்ள வேட்டையாடும் என் சகோதரர்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகவே இதை கூறினேன்.

இதைக் கவனியுங்கள். இந்த மனிதன். ஒரு நாள் நான் அங்கு சென்றிருந்தேன், என் மனைவியும்

என் கூட வந்திருந்தாள். அவன் மான்குட்டி அழுவது போல சத்த முண்டாக்கும் ஒரு ஊதலை செய்து கொண்டு வந்திருந்தான் மான்குட்டி அழும்போது அது எப்படி வினோத மான சத்தம் உண்டாக்குமென்று உங்களுக்குத் தெரியும்.

70 நான் வேலை செய்து கொண்டிருந்தேன். நான் நேரத்தோடு வேட்டைக்குச் செல்லவில்லை, ஒரு கூட்டத்திலிருந்தேன். அதன் பிறகு வேட்டையாட அவனுடன் நான் மலையின்மேல் சென்றேன். ஏற்கனவே அதிகமாக வேட்டையாடுதல் நடந்து கொண்டிருந்தது. அங்கு முதன் முறையாக துப்பாக்கி சுடும் சத்தம் கேட்கும்போது, அந்த

வெள்ளை வால் மான்கள்...நீங்கள் ஹவுடினி மிருகங்களை மறைத்து விடும் ஒரு பெரிய ஜாலவித்தைக் காரன் என்று கருதலாம். ஆனால் அவைகளுக்கு அவன் ஒரு கற்றுக் குட்டியே. முதலாவதாக என்ன நடக்குமென்றால், அவையெல்லாம் போய் ஒளிந்து கொள்ளும். நிலா வெளிச்சம் இருந்தால், அவை இரவில் புல்மேயும்; அல்லது ஒரு புதரின் மறைவில் இருந்து கொண்டு அசையாமல் இருக்கும்.

அன்று நான் அவனிடம், “பெர்ட், நீ அந்த ஊதலை உபயோகிக்கக் கூடாது” என்றேன்.

அவன், “ஆ, போதகரே, நீர் மிகுந்த இளகியமனது கொண்டவர். பேசாமலிரும்” என்றான்.

71 நாங்கள் புறப்பட்டு சென்றோம். எங்கள் சட்டையில் சில 'சான்ட்விச்சுகளை போட்டுக் கொண்டோம். நாங்கள் பகல் நேரம் வரைக்கும் வேட்டையாடுவதென்றும், 'பிரஸிடென்ஸியல் ரேஞ்ஜ்' மலையுச்சி வரைசென்ற அதன் பின்பு பிரிந்து கீழே வருவதென்றும் முடிவு செய்தோம். எங்களுக்கு ஒரு மான்கிடைத்தால், அது எங்கிருக்குமென்று எங்களுக்குத் தெரியும். நாங்கள் ஓரிரண்டு நாட்களில் அதை இழுத்துக் கொண்டுவந்து அதை

தொங்கவிடுவோம் என்று எண்ணி
னோம்.

அங்கு நான்கு அல்லது ஆறு
அங்குலம் உயரத்துக்கு பனி இருந்
தது. பாதையில் நடந்து செல்வதற்கு
அது நல்ல நேரமாயிருந்தது. நாங்
கள் புறப்பட்டு மலையின் மேல்
ஏறினோம். ஒரு பாதையும் கூட
தென்படவில்லை. இரவில் நிலா பிர
காசித்துக் கொண்டிருந்தது. மான்...
(ஒலிநாடாவில் காலி இடம் - ஆசி).

72 பெர்ட் எனக்கு முன்னால்
சென்று வழி காண்பித்துக் கொண்
டிருந்தான். நான் அவனுக்குப் பின்
னால் நடந்து வந்து கொண்டிருந்

தேன். அவன் இப்படி சற்று உட்கார்ந்தான்.

பனி உலர்ந்திருந்தது. அவன் பின் பாக்கெட்டில்கை போட்டான். அவன் 'சான்ட்விச் தின்னப்போகிறான். அதன் பிறகு நாங்கள் பிரிந்து போகப்போகிறோம் என்று எண்ணினேன். ஏனெனில் நாங்கள் மலை உச்சியை அடைந்திருந்தோம். அவன் இங்கு தன் கையை போட்டான். நான் என் 'சான்ட்விச்சை வெளியே எடுக்கத் தொடங்கி, என் துப்பாக்கியை வைக்க ஒரு இடம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். நான் 'சான்ட்விச்சை வெளியே எடுத்து, சுற்றும் முற்றும் பார்த்தேன். அவன் அந்த ஊதலை வேளியே எடுத்தான்.

"அதுமிகவும் கேவலமான தந்திரம்' என்று எண்ணினேன். அவன் அந்த ஊதலை எடுத்து, தன் பல்லிக் கண்களினால் என்னை நோக்கினான். அவன் ஊதலை இப்படி வாயில் வைத்தான். நான். "பெர்ட், இப்படிப்பட்ட காரியத்தை செய்ய மாட்டாயென்று நினைக்கிறேன். செய்வாயா?" என்று கேட்டேன்.

73 அவன், 'ஓ' என்று கூறி விட்டு, அதை ஊதினான். நான் இருந்த இடத்திலிருந்து ஐம்பது கெஜம் தூரத்தில், ஒரு பெரிய பெண்மான் நிற்பதைக்கண்டு நான் வியப்புற்றேன். அந்த பெண்மான் ஒரு தாய் மான். அது பெரிய பழுப்பு கண்களுடனும், காதுகளை தூக்கிக்

கொண்டும் அங்கு நின்று கொண் டிருந்தது. பாருங்கள், அது ஊதல் சத்தத்தை கேட்டது. அது தாயான படியால், தன் குட்டி அழுகிறது என்று நினைத்துக் கொண்டது. மற்ற மான்கள் வெளியே வந்தாலும் வராமற் போனாலும், அதற்குள் இருந்த ஏதோ ஒன்று அதை வெளியே இழுத்தது. அது ஒரு தாய்.

பெர்ட் இப்படி பார்த்தான், அவன் மறுபடியுமாக ஊதலை மெது வாக ஊதினான். அந்த மான் வெளிப்புறத்தில் நடந்து வந்தது. அப்படி நடந்துவருவது வழக்கத் துக்கு மிகவும் மாறான ஒரு செய லாகும். அது தன் பெரிய தலையை

உயர்த்தினது. அதன் கண்கள் சுற்று
முற்று பார்த்தன.

74 சிறிது கழிந்து வேட்டைக்
காரன் கையை நீட்டி துப்பாக்கியை
எடுத்தபோது, அது வேட்டைக்கார
னைப் பார்த்துவிட்டது. வழக்கமாக
அந்நிலையில் மான்கள் துள்ளி
வேகமாக ஓடிவிடும், ஆனால்
இதுவோ சிறிதும் அசையவில்லை.
அது அங்கு நிற்குகொண்டு, தன்
தலையைத் திருப்பி, அவனையே
பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

என்னே “பெர்ட், நீ அப்படி
செய்யக் கூடாது” என்று நான்
எண்ணினேன். பாருங்கள், அது
ஒன்றும் வேஷம் போடவில்லை.

அது மாய்மாலமாக ஒன்றும் செய்யவில்லை. அது நடிக்கவில்லை. அந்த பாசம் அவளுக்குள் பிறந்திருந்தது. அது ஒரு தாய். அதன் குட்டி ஆபத்தில் சிக்கியுள்ளது. எனவே தன் உயிருக்கு ஆபத்து நேரிட்டாலும் ஒரு கவலையுமில்லை என்ற எண்ணத்துடன் அது குட்டியை தேடிக்கொண்டிருந்தது. தாய் என்னும் முறையில் அதற்குள் ஒரு உணர்ச்சி இருந்தது. அது வேட்டைக்காரனைக் கண்டது. ஆனால் அதன் சிந்தையோ வேட்டைக்காரனைக் குறித்து அல்ல, அது ஆபத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டிருந்த மான் குட்டியின்மேல் இருந்தது.

75 அவன் முப்பது 30.06 ஆறு
துப்பாக்கியின் பாதுகாப்பை கீழே
இழுத்தான். ஓ, அவன் குறி
தவறாதவன். அவன் துப்பாக்கியை
மட்டப்படுத்தினான். நான் என்
தலையை திருப்பிக்கொண்டேன்.
அதைக் காண எனக்கு சகிக்க
வில்லை. அவனை என்னால் காண
முடிய வில்லை. இன்னும் இரண்டு
நிமிடங்களில் அவன் அதன் உத்தம
மான இருதயத்தை சுட்டு பிளந்து
விடுவான். அது தன் குட்டி ஆபத்
தில் அகப்பட்டுக் கொண்டுள்ளது
என்று எண்ணி அதைக்கண்டு
பிடிக்க, வேட்டைக்காரன் புதரில்
பதுங்கியிருக்கிறான். என்று அறிந்
தும் கூட, வெளிவந்துள்ளது" என்று

எண்ணினேன். அவன் அந்த நூற்று
எண்பது கிரேயின் (grain) எடை
கொண்ட தோட்டாவினால் அதன்
உத்தமமான இருதயத்தைப் பிளந்து
விடுவான். அவன் குறி தவறாதவன்.
அவன் துப்பாக்கியை மட்டப்படுத்தி
னான். அதை காண எனக்கு சகிக்
காது என்று எண்ணி,

நான் திரும்பிக் கொண்டேன்.
நான், “கார்த்தாவே, அவன் அப்படி
செய்யாதபடிக்கு அவனுக்குதவி
செய்யும்” என்று ஜெபித்தேன். நான்
மிகவும் வருத்தப்பட்டேன். அந்த
ஏழை தாய் தன் குட்டியைத் தேடி
அங்கு நின்று கொண்டிருக்கிறது.
அது வேஷம் போடவில்லையென்று

எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். அது ஒரு தாய். மற்ற நேரத்தில் அது ஓடிவிட்டிருக்கும். ஆனால் அவளுக்குள் ஏதோ ஒன்று இருந்தது.

76 நான் காத்து, காத்து பார்த்தேன். ஆனால் துப்பாக்கி சுடும் சத்தம் கேட்கவேயில்லை என்ன நேர்ந்தது?" என்று நான் வியந்தேன். நான் காத்திருந்து, மெதுவாக திரும்பிப் பார்த்தேன். அந்த மான் அங்கு நின்றுகொண்டு, அவனையே உற்று நோக்குவதை நான் கண்டேன். நான் துப்பாக்கி குழாயைபார்த்தபோது, அது இப்படி போய்க் கொண்டிருந்தது. அவன் அவன் குறியைக்க முயன்று கொண்டிருந்தான், அவனால் முடியவில்லை.

அவன் துப்பாக்கியை கீழே போட்டு என்னைப் பார்த்தான். அவனுடைய பெரிய கண்கள் மாறியிருந்தன. அவனுடைய கன்னங்களில் கண்ணீர் வடிந்து கொண்டிருந்தது. அவன் என் கால் சட்டையின் கால் பாகத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு, 'பில்லி, நீர் பேசிக் கொண்டிருக்கும் இயேசுவிடம் என்னை வழி நடத்தும்" என்று கெஞ்சினான்.

77 அது என்ன? அவன் உண்மையான ஒன்றைக் கண்டான். பாருங்கள்? அந்த தாய்மான் தான் கொண்டிருந்த உண்மையான பாசத்தைக் காண்பித்தது. அது அங்கிருந்த கொடிய வேட்டைக்காரனையும் அசைத்துவிட்டது. நான் கண்டதி

லேயே மிகக்கொடீர இருதயம்
படைத்தவன் அவன், அது நான்
பிரசங்கித்த பிரசங்கத்தின் மூலம்
அல்ல. அது அவன் கண்ட உண்மை
யான ஒன்றின் விளைவாகும். அது
உத்தமமான ஒரு தாய் தன்
குட்டியைத் தேடுவதாகும், அது
அவனை கிறிஸ்துவினிடம் வழி
நடத்தினது. இப்பொழுது அவன்
எங்கள் சபையில் ஒரு டீக்கன்னாக
இருக்கிறான். அவன் மிகவும்
அருமையான கிறிஸ்தவனாக மாறி
விட்டான். ஏனெனில் வேஷம்
போடப்படாத ஒன்றை அவன்
கண்டான். அது பாவனை விசுவாசம்
அல்ல. அது உண்மையானது.

78 ஓ, சகோதரனே, சகோதரியே, இன்றிரவு இந்த சபை, இந்த ஜனங்கள், நீங்களும் நானும்! உண்மையான ஒன்று உள்ளது. அது வேஷம் போடப்பட்டது அல்ல, சிலர் வேஷம் போடுவதை நீங்கள் காணலாம், ஆனால் உண்மையான ஒன்றுண்டு. மனிதனிலுள்ள ஏதோ ஒன்று, அவன் தேவனுக்காக வாழும் படி செய்கிறது, சகோதரனே, இன்றிரவு வேஷம் போடாத உண்மையான பரிசுத்த ஆவி உள்ளது. அது உண்மையானது. இங்குள்ள எத்தனைபேர் உண்மையுள்ள கிறிஸ்தவர்களாக, கிறிஸ்துவுக்கு உத்தம முள்ளவர்களாக இருக்க விரும்புகிறீர்கள்? மரணம், உபத்திரவம், வேறு

என்ன நேரிட்டபோதிலும், அந்த
மான் தாயாக இருந்தது போல்,
நீங்கள் கிறிஸ்தவர்களாக இருக்க
விரும்புகிறீர்கள்? நீங்கள் அப்படி
இருக்க விருப்பங்கொள்கின்றீர்கள்
அல்லவா?

எனக்கு அப்படிப்பட்ட கிறிஸ்தவ
னாக இருக்க விருப்பமுண்டு சென்ற
இரவு நாம் தியானித்த அந்த
சீரோபோனிக்கியா ஸ்திரீயைப்
போல், அப்படிப்பட்ட கிறிஸ்தவ
னாக இருக்க. இன்றிரவு நாம் பேசிக்
கொண்டிருக்கும் அந்த ராஜஸ்திரீ
அப்படிப்பட்ட கிறிஸ்தவளாக இருந்
தாள். அவள் உண்மையான ஒன்
றைக் கண்டபோது, ஆயத்தமானாள்.
நாமும் இன்றிரவு உண்மையான

~ 26 ~

ஒன்றை - கிறிஸ்துவை - ஏற்றுக்
கொள்ள தேவன் நமக்குதவி செய்
வாராக!

எங்கே உமது எல்யா?

William Marrion Branham

Title: 60-12-08 தியத்தீரா சபையின்
காலம்

157. சாட்டானாகா என்ற இடத்திலிருந்து ஓர் இரவு நான் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது நடந்தது எனக்கு நினைவுக்கு வருகிறது. நான் பயணம் செய்த விமானம் டென்னஸியிலுள்ள மெம்ஃபிஸ் என்ற இடத்தில் தரையிறங்கியது. “இனி அடுத்த நாள் காலை ஏழு மணிக்குத்தான் உங்கள் விமானம் புறப்படும்” என்று என்னிடம் கூறி, அது வரைக்கிலும்

நான் தங்கியிருப்பதற்காக எனக்கு ஒரு மிக அருமையான தங்கும் விடுதியை ஒழுங்கு செய்திருந்தார்கள்.

158. நான் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தபடியால், எனது நண்பர்களுக்கு சில கடிதங்களை எழுதியிருந்தேன். அவை களை அஞ்சலில் சேர்க்கத்தக்கதாக நான் என் ஹோட்டலை விட்டு வெளியே வந்து, அவைகளை அஞ்சல் பெட்டியில் போட்டேன். அவ்வாறு நான் நடந்து கொண்டு செல்லுகையில் பரிசுத்த ஆவியானவர் என்னிடம், “நடந்து கொண்டேயிரு” என்றார். நான் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டே

சென்றிருந்தேன். அவ்வாறு நடந்து, கருப்பு இன மக்கள் வாழும் பகுதிக் குள் வந்துவிட்டேன்.

159. நான் அங்கே நின்று கொண்டு, எனக்குள், “என்னே! இங்கு பார். விமானம் புறப்பட நேரமாகிவிட்டதே” என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன்.

160. பரிசுத்த ஆவியானவரோ, “தொடர்ந்து போய்க் கொண்டே யிரு” என்று சொல்லிக் கொண்டே யிருந்தார். அன்றொரு நாளில் அவர் அந்த காட்டில் “நடந்து கொண்டே யிரு” என்று சொன்னாரே, அதைப் போலவே இப்பொழுதும் சொன்

னார். எனவே நான் நடந்து
கொண்டே போனேன்.

161. அப்பொழுது நான் அங்கே
உள்பகுதிக்குள் ஏழை கருப்பு இன
மக்கள் வாழும் மிகச் சாதாரணமான
சிறிய வீடுகளில் ஒன்றினைப் பார்க்க
நேர்ந்தது. அதன் வாயிலில் ஜெமீமா
என்னும் பெயருடைய ஒரு வய
தான பெண்மணி, தன் தலையில்
பையன்கள் அணியும் சட்டை
ஒன்றை தலையில் கட்டிக் கொண்டு
சாய்ந்து கொண்டு நின்றிருக்கக்
கண்டேன்.

162. நான் அங்கே இவ்வாறு
பாடிக்கொண்டே போய்க் கொண்
டிருந்தேன்.

நானும் அவர்களில் ஒருவன்,
நானும் அவர்களில் ஒருவன்,
நானும் அவர்களில் ஒருவன் என்று
கூறிட முடிந்தால் நான்

மிகவும் மகிழ்கிறேன் ஓ
அல்லேலூயா! ('நீர் என்ன விரும்பு
கிறீர் கர்த்தாவே" என்று கேட்டேன்)
அவர்களில் ஒருவன், நானும்
அவர்களில் ஒருவன் (ஆவியினால்
நடத்தப்படுவதை நீங்களும் விசுவா
சிக்கிறீர்களா? ஆம் நிச்சயமாக)
நானும் அவர்களில் ஒருவன் என்று
கூறிட முடிந்ததால் நான்

மிகவும் மகிழ்கிறேன்.

163. இது நடந்தது 14 ஆண்டு களுக்கு முன்பாக. அப்பெண்மணி வேலி ஓரமாக நின்று பார்த்துக் கொண்டே நின்றாள். நானோ தூரத்தில் வந்து கொண்டேருந்தேன். அந்த அம்மாய் என் மேலேயே கண்ணை வைத்து உற்று நோக்கிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். நான் பாடுவதை நிறுத்தி விட்டு, தொடர்ந்து நடந்து கொண்டே சென்றேன். அந்த அம்மையாரிடம் நான் நெருங்கி விட்டேன். அப்பொழுது அவள் பருத்த கன்னங்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்தோடியது. அவள் என்னை உற்றுநோக்கி,

“காலை வணக்கம், போதகர் அவர்களே” என்றாள்.

164. நான் அந்த அம்மையாரை நோக்கி, “எப்படியிருக்கிறீர்கள், ஆண்ட்டி?” என்று கேட்டேன். என்னைப் பார்த்து மிகவும் சந்தோஷமாக புன்முறுவல் பூத்தாள். “நான் ஒரு பார்சன் என்று எப்படி அறிவீர்கள்?” என்று கேட்டேன். தெற்குப் பகுதியில், மக்கள் பிரசங்கியாரை “பார்சன்” என்று அழைக்கிறது வழக்கம், என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். “நான் ஒரு பார்சன் (போதகர்) என்று எப்படி நீங்கள் அறிவீர்கள்?” என்று கேட்டேன்.

165. “நீங்கள் வரப்போகிறதாக முன்கூட்டியே நான் அறிந்து கொண்டேன்” என்று பதிலளித்தாள்.

166. “எப்படி அதை அறிவீர்கள்? என்னை உங்களுக்குத் தெரியுமா?” என்று நான் கேட்டேன்.

167. “தெரியாது, ஐயா, நீங்கள் வரப்போவது எனக்குத் தெரியும். சூனேமியாளைப் பற்றிய கதை உங்களுக்குத் தெரியுமா?” என்று கேட்டாள்.

168. “ஆம், தெரியும்” என்றேன்.

169. “நான் அந்தவிதமானதொரு பெண்மணிதான்” என்று கூறினாள். அவள் மேலும் கூறினாள்; “கர்த்தர்

எனக்கு ஒரு பிள்ளையைக் கொடுத்தார், நான் அவனை சரியானபடி வளர்ப்பேன் என்று அவரிடம் கூறினேன். நான் ஒரு ஏழைப் பெண்மணி. ஜீவனத்திற்காக நான் வெள்ளை நிறத்தவருக்கு வீட்டு வேலைகள் செய்து கொடுக்கிறேன். ஆண்டவர் எனக்கு ஒரு பிள்ளையைக் கொடுப்பதாகச் சொன்னார். நான் அவரிடம், அவனை எனக்குத் தெரிந்த அளவுக்கு சிறப்பாக வளர்ப்பேன் என்று கூறினேன். அவ்வாறே நானும் அவனை எனக்குத் தெரிந்த அளவு சிறப்பாக வளர்த்து வரத்தான் செய்தேன். ஆனால் அவனோ, பார்சன் அவர்களே, தவறான கூட்டாளிகளோடு

சேர்ந்து கொண்டு விட்டான். அவனுக்கு ஒரு வியாதியுண்டாயிற்று, அது அவனில் முற்றிப் போகிற வரைக்கிலும் நாங்கள் அது என்ன வென்றே அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அவன் இப்பொழுது அவன் படுக்கையில் மரித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவன்

இப்பொழுது நினைவிழந்த நிலையில் உள்ளான் மருத்துவர் வந்து பார்த்து, அவனை வியாதியானது அவனுடைய இருதயத்தைக் கூட தின்று விட்டது, அதில் இரத்தத்தோடு வேறு கலந்துவிட்டது, அதனால் மிகுந்த பாதிப்பை அவனில் அது ஏற்படுத்திவிட்டது என்று சொல்லிப் போனார். அவர்

கள் கொடுத்த மருந்து ஒன்றும்
அவனுக்கு உதவி செய்யவில்லை.
அவன் இப்பொழுது மரித்துக்
கொண்டிருக்கிறான். அவன் ஒரு
பாவியாக மரிப்பதை என்னால்
காண சகிக்க முடியவில்லை. நான்
மீண்டும் மீண்டும் ஜெபித்துக்
கொண்டேயிருந்தேன். இரா முழுவதும்
ஜெபித்துக் கொண்டேயிருந்தேன்.
கடந்த இரண்டு நாட்களாக
அவன் சுய நினைவிழந்த நிலையில்
காணப் படுகிறான். அவனைச் சுற்றி
நடப்பதொன்றையும் அவன் அறியாத
அளவுக்கு அவன் நினைவிழந்து
இருக்கிறான்" என்று கூறினாள்.

170. அவள் மேலும் கூறினாள்; “நான் ஜெபித்தேன்; ஆண்டவரே நீர் அந்தக் குழந்தையை எனக்குக் கொடுத்தீர், அந்த சூனேமியாளுக்குக் கொடுத்தது போல். எங்கே உமது எலியா? அவர் எங்கே இருக்கிறார்? எனக்கு உதவி செய்யக் கூடிய ஒன்று எங்கேயுள்ளது?” என்று.

171. “நான் முழங்காலில் நின்று ஜெபிக்கையில் உறக்கத்திலாழ்ந்தேன். அப்பொழுது கர்த்தர் என்னோடு சொப்பனத்தில் பேசினார். அவர் “நீ போய் வாசலருகே நின்று கொண்டிரு. அங்கே ஒரு மனிதன் தன் தலையில் பழுப்புநிற தொப்பி

யணிந்து மங்கல் நிறமுள்ள சூட்
அணிந்தவராய் வீதியில் வருவார்.
அவர் உன்னிடம் பேசுவார்" என்று
என்னிடம் கூறியிருந்தார்.

172. “நான் விடியற்கால முதற்
கொண்டு இங்கேயே காத்து நின்று
கொண்டிருக்கிறேன்” என்றாள். பனி
யினால் அவளது முதுகுப் பாகம்
நனைந்திருந்தது. “நீங்கள் பழுப்பு
நிற தொப்பியணிந்து வருகிறதைக்
கண்டேன். நீங்கள் ஒரு சிறிய
பையைக் கூட உங்களுடன்
கொண்டு வந்திருக்க வேண்டுமே”
என்று கேட்டாள்.

173. “நான் அதை எனது ஹோட்
டலில் விட்டு விட்டு வந்தேன்”

என்றேன். "உங்களுக்கு மகனுக்கு சுகமில்லையா?" என்று கேட்டேன்.

“அவன் மரித்துக் கொண்டிருக்கிறான்” என்றாள் அவள்.

"என்னுடைய பெயர் பிரன்ஹாம் என்பதாம். என்னை உங்களுக்குத் தெரியுமா?" என்று கேட்டேன்.

“இல்லை ஐயா, பார்சன் பிரன்ஹாம் அவர்களே, நான் உங்களைப் பற்றி கேள்விப்பட்டதே யில்லை”

174. “நான் வியாதியஸ்தருக்காக ஜெபிக்கிறதுண்டு” என்று மேலும் கூறினேன். அவளோ அதில் ஆர்வம் காட்டவில்லை. அவள் தன் மகன்

பாவியாக மரித்துவிடக் கூடாதே
என்பதைப் பற்றித்தான் கவலையா
யிருந்தாள்.

175. நான் வாயிற்கதவை தள்ளிக்
கொண்டு உள்ளே நுழைந்தேன்.
அக்கதவை திறந்த பிறகு அது
தானே திரும்பிப் போய் மூடிக்
கொள்ளும், அவ்விதமான அமைப்
பைக் கொண்டது அது.

வடக்கே உள்ளவர்களுக்கு
அதைப்பற்றித் தெரியாது. இரண்டு
அறைகளே கொண்ட ஒரு மிகச்
சிறிய வீடாக அது இருந்தது.
வரவேற்பறை, படுக்கை அறை
எல்லாம் ஒரே இடத்திலேயே
இருந்தது. சமயலறை பின்னால்

இருந்தது. நான் உள்ளே நுழைந்த போது... சுவர்களில் வெள்ளையடிக் கப்பட்டிருந்தது. பக்கங்களில் மெல்லிய பலகைகள் வைத்து அடைக்கப்பட்டிருந்தது. கூரையில் தார்பூசப்பட்ட கனத்த அட்டையால் வேயப் பட்டிருந்தது. அது பனித்துளியினால் ஏற்பட்டதைப் போல், ஆங்காங்கே நீர்க்குமிழிகள் மேலே தொங்கிக் கொண்டிருந்தன.

176. நான் உள்ளே நுழைந்த பிறகு, கதவுக்கு அப்பால் உள்ளே சுவற்றில், “தேவன் எங்கள் இல்லத்தை ஆசீர்வதிப்பாராக” என்ற வாக்கியம் தொங்கிக் கொண்டு இருந்தது. இந்த மூலையில் ஒரு

பழைய கட்டில் காணப்பட்டது, அந்தப் பக்கம் இன்னொரு கட்டிலும் காணப்பட்டது. அங்கேதானே ஒரு பெரிய உருவம் படுத்திருந்தது. (தரை விரிப்புக்கூட இல்லை). நல்ல தோற்ற முடைய கட்டுமஸ்தான ஒரு பையன் படுத்திருந்தான். அவன் ஏறத்தாழ ஆறடி உயரமும், 179 அல்லது 180 பவுண்டுகள் எடையுள்ளவனாகவும் இருந்தான் என்று கருதுகிறேன். அவனுடைய கையில் துப்பட்டியை பிடித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் "ஊ, ஊ" என்று மெதுவாக முனகிக் கொண்டு இருந்தான்.

177. அவள், "அம்மாவின் குழந்தையே" என்று அவனை அழைத்தாள்.

178. "இவள், அம்மாவின் அருமாந்தப் பிள்ளையே" என அழைக்கிறாளே" என்று வியந்தேன். ஆயினும் அவன் சிபிலிஸ் என்னும் சமூகவியாதியினால் வருந்தி மரித்துக் கொண்டிருந்தான்.

179. அவள் அவனது நெற்றியில் முத்தமிட்டு, "அம்மாவின் மகனே" என்று அழைத்து அவனைத் தட்டிக் கொடுத்தாள்.

180. என்னுடைய இருதயம் பெரிதாக விரிவடைந்தது. "ஆம், நீ

எவ்வளவு ஆழமாக பாவத்தில்
ஆழ்ந்திருந்தாலும், நீ இன்னமும்
அவளுடைய பையன்தான்" என்று
எனக்குள் சொல்லிக் கொண்டேன்.
பிறகு நான் எண்ணினேன்: “பார்த்
தாயா, அவன் எவ்வளவு கெட்ட
வனாயிருந்தாலும் அக்கறை
யில்லை, அவன் அவனது தாய்க்கு
இன்னமும் 'அம்மாவின் குழந்தை'
தான். “தாய் தன் பிள்ளையை
மறந்தாலும் நான் உன்னை மறப்ப
தில்லை. உன்னை என் உள்ளங்
கைகளில் வரைந்திருக்கிறேன்”
என்று ஆண்டவர் கூறியதைப் பற்றி
நான் எனக்குள் எண்ணிப் பார்த்துக்

கொண் டேன். பாருங்கள்? எப்படி முடியும்?

181. அந்த வயதான பரிசுத்த வாட்டி அங்கே நடந்து கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தேன். அவளுடைய வீட்டில் ஒன்றுமே இல்லை என்பதை நீங்கள் பார்த்ததும் கண்டு கொள்ள முடியும். சகோதரனே, ஆனால் அவளிடம், அவளுடைய வீட்டில், ஒரு காரியம் இருந்தது. அது இண்டியானாவிலும் மற்றும் ஏனைய பிரதேசங்களிலும் உள்ள ஒவ்வொரு வீட்டிலும் கண்டிப்பாக இருக்க வேண்டிய ஒன்றாகும். அது தான் தேவன். அவள் வீட்டில் அவர் இருந்தார். ஆபாசமான, அருவருக்

கத்தக்க, பாலுணர்வைத் தூண்டும்
படி தோற்றமளிக்கும் பெண்க
ளுடைய படங்கள் மாட்டப்பட்ட
ஆடம்பரமான படாடோபமான வீடு
ஒன்று எனக்கு இருப்பதைவிட,
தேவனுடைய அப்படிப்பட்ட எளிய
வீடு ஒன்றைப் பெற்றிருப்பதையே
நான் விரும்புகிறேன். பழைய
வேதாகமம் ஒன்று அங்கே திறந்து
வைக்கப்பட்டிருந்தது. அதின்
பக்கங்கள் உபயோகித்து கசங்கிப்
போய் பழையதாகிப் போயிருந்தது.

182. நான் அவளை நோக்கிப்
பார்த்தேன். அவள், "தேனே, பிரசங்
கியார் உனக்காக ஜெபிக்க வந்திருக்
கிறார்" என்றாள்.

183. அவன் தொடர்ந்து, 'ஊ, ஹூ, இருட்டாயிருக்கிறது' என்று முனகிக்கொண்டேயிருந்தான்.

184. "அவன் என்ன கூறுகிறான்?" என்று நான் கேட்டேன்.

185. "அவன் கூறுவது என்ன வென்று அவனுக்கே தெரியாது, மருத்துவர் அவன் தன் சுயபுத்தியில் இல்லை என்று கூறிச் சென்றார். அவன் ஏதோ ஒரு கொந்தளிக்கும் ஆழ்கடலில் ஒரு படகை வலித்துக் கொண்டு போகையில், அவ்வலை கடலில் தான் சிக்கிக் கொண்டது போல் உணருகிறான். அதைத்தான் என்னால் சகித்துக் கொள்ள முடியவில்லை போதகரே. என் மகன்

இழந்து போகப்பட்டவனாக, இரட்சிக்கப்படாமல் மரிக்கிறதை தான் என்னால் சகித்துக் கொள்ள முடியவில்லை, நீங்கள் எனக்கு உதவி செய்ய வருவீர்கள் என்பதை நான் அறிவேன். ஏனெனில் கர்த்தர் என்னிடம் அவ்வாறு கூறினார்" என்று அவள் கூறினாள்.

186. “நான் அவனுக்காக ஜெபிப்பேன், ஒருவேளை கர்த்தர் அவனை வியாதியிலிருந்து குணமாக்குவார்" என்று நான் சொன்னேன்.

187. வியாதியிலிருந்து மகன் குணமடைய வேண்டுமென்பதைப் பற்றி அவள் சற்றேனும் அக்கறைப்படவில்லை. மகன் எழும்பி நின்று,

தான் இரட்சிக்கப்பட்டதாகக் கூற வேண்டும் என்பதைப் பற்றித்தான் அவள் விருப்பங்கொண்டவளாய் இருந்தாள்.

அவ்வளவுதான், அவன் இரட்சிக்கப்பட வேண்டும். அவன் குணமடைந்தாலும், என்றாகிலும் ஒரு நாள் அவன் போகத்தான் வேண்டும். ஓ, அவ்விதமான ஒரு மனோநிலையை மட்டும் நான் கொண்டிருந்தால் அது எப்படியிருக்கும்! தூரத்தில் நித்திய வீடு ஒன்றுண்டு என்றும், மகன் இரட்சிக்கப்பட்டிருந்தால், அவன் மரித்து விட்டாலும், தான் அங்கே போகும் போது மீண்டும் அவனோடு வாழ்

வோம் என்பதையும் அவள் அறிந்திருந்தாள்.

188. 'அவன் 'இரட்சிக்கப்பட்டேன்' என்று சொல்வதை நான் கேட்க முடிந்தால் நல்லது" என்று அவள் கூறினாள்.

189. நான், 'நாம் தலைவணங்கி ஜெபிப்போம்" என்றேன். அவள் முழங்கால்படியிட்டாள். நான் அவனது பாதங்களை பற்றிக் கொண்டேன். அவனது பாதங்கள் குளிர்ந்துபோய் பிசுபிசு வென்று இருந்தது. அவன் மேல் மெல்லிய துப்பட்டியை அவனது தாய் போர்த்தியிருந்தாள். அவன் அரைக்கால் நிக்கரை அணிந்திருந்தபடியினால்

துப்பட்டியை அகற்ற முடிய
வில்லை.

190. அவன் ஒரு படகில் இருந்து
கொண்டு, படகை துடுப்பைக்
கொண்டு வலிக்கிறது போல் எண்
ணிக்கொண்டு அவ்வாறு கைகளை
அசைத்துக் கொண்டிருந்தான்.
“இங்கு மிகவும் இருளாய் இருக்
கிறது, ஊ ஊ மிகவும் இருளாய்
இருக்கிறது” என்று அவன் சொல்
லிக் கொண்டேயிருந்தான். எனவே
அவனது தாய் அவனிடம் பேச
முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தாள்.
அவனோ தொடர்ந்து, “இங்கே
இருட்டாகவும், குளிராகவும் இருக்
கிறது” என்று சொல்லிக் கொண்டே

படகு வலிக்கிறவனைப் போல்
செய்து கொண்டேயிருந்தான்.

191. பின்பு நான் அவளை
நோக்கி, “ஆண்டி, நீங்கள் நம்மை
ஜெபத்தில் நடத்துவீர்களா?” என்று
கேட்டேன்.

192. அவளும், “சரி, ஐயா”
என்றாள்.

193. அந்த அறையில், அத்தாயா
ரும், நானும், அந்தப் பையனும்,
பரிசுத்த ஆவியானவரும் மட்டும்
தான் இருந்தோம். அந்த வயதான
பரிசுத்தவாட்டி ஜெபித்தாள்.
என்னே! அவள் ஆண்டவரிடம்
பேசியபொழுது, ஏற்கனவே அவ

ரிடம் பேசியிருந்தது தெரிய வந்தது. ஆம், ஐயா! தான் யாரிடம் பேசுகிறோம் என்பதை அவள் அறிந்தேயிருந்தாள். "ஆண்டவரே, நீர் என்ன செய்யப் போகிறீர் என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் யாவும் நீர் முன்னுரைத்தபடியே இருந்து கொண்டிருக்கிறது" என்று ஜெபித்தாள்.

194. ஓ, என்னே! ஆதியில் அப்பரிசுத்தவான்களுடன் இருந்த அதே இயேசு இப்பொழுதும் இருக்கிறார் என்பதற்காக நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இன்றைக்கும் அதே இயேசுவாக அவர் இருக்கிறார்.

195. நான் அந்த அம்மாளை, அவள் பாப்டிஸ்ட்டா, அல்லது பெந்தெகொஸ்தேயினரா என் றெல்லாம் விசாரிக்கவில்லை. அது என்னுடைய வேலையாயிருக்க வில்லை. நான் பரிசுத்த ஆவியான வரின் நடத்துதலை பின்பற்றிக் கொண்டிருந்தேன். அந்த அம்மை யாரும் அதையே தான் செய்து கொண்டிருந்தாள். அவர் என்ன செய்யப் போகிறார் என்பதை நாங்கள் காண விரும்பினோம்.

196. எனவே நாங்கள் முழங் கால்படியிட்டோம். அந்த அம்மை யார் ஜெபிக்க ஆரம்பித்தாள். அவள் ஜெபித்து முடித்த போது, எழும்பி,

தன் மகனின் நெற்றியில் முத்தமிட்டு, “என் குழந்தையே, தேவன் உன்னை ஆசீர்வதிக்கக்கடவர்” என்றாள்.

197. “இப்பொழுது நீங்கள் ஜெபிப்பீர்களா, பிரசங்கியாரே” என்று என்னிடம் கேட்டாள்.

198. 'சரி, அம்மா' என்றேன் நான். அப்பொழுது நேரம் எட்டரை மணியாகிவிட்டது. ஒருவேளை ஒன்பது மணியாக இன்னும் கால் மணி நேரம் இருந்திருக்கும் என்று நான் நினைக்கிறேன். விமான நிலையத்திலிருந்து இரண்டு மைல் தொலைவில் நான் இருந்து கொண்டிருக்கிறேன். என்னுடைய விமா

னமோ 7 மணிக்கு புறப்பட்டிருக்க வேண்டும். எப்பொழுது அங்கிருந்து கிளம்பிச் செல்லப் போகிறேன் என்பதும் எனக்குத் தெரியவில்லை.

199. எனவே, நான் என்னுடைய கைகளை அவனுடைய பாதங்களில் மேல் வைத்தேன். நான், “பரமபிதாவே, இது என்ன வென்று எனக்குப் புரியவில்லை. ஏறத்தாழ ஒன்றரை மணி நேரத்திற்கு முன்பாக நான் விமானத்தில் ஏறிப்போயிருந்திருக்க வேண்டும். நீர் “தொடர்ந்து நடந்து செல்” என்று கூறிக் கொண்டேயிருந்தீர். இது வரைக்கிலும் நான் இந்தக் காரியத்தைத் தான் கண்

டிருக்கிறேன். நான் வருவதைக் குறித்து நீர் காண் பித்ததாகவும், நான் வருவதைக் கண்டதாகவும் அவள் கூறினாள். கர்த்தாவே, நீர்தான் அதைச் சொன்னீர் என்றால், எனக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியாது. நான் என்னுடைய கைகளை இந்தப் பையன்மேல் வைக்கிறேன்" என்று ஜெபித்தேன்.

200. அந்தப் பையன் கூறினான்: "ஓ, அம்மா, இந்த இடத்தில் இப்பொழுது வெளிச்சம் பரவிக் கொண்டிருக்கிறது" என்று. சுமார் ஐந்து நிமிடங்களுக்குள்ளாக படுக்கையின் மேல் பக்கத்தில் அவன் அமர்ந்து கொண்டு தன்

தாயாரை தன் கைகளினால்
அணைத்துக் கொண்டான்.

201. அப்பொழுது நான் அங்கிருந்து மெதுவாக நழுவி வெளியே வேகமாக வந்து, ஒரு வாடகை காரைப் பிடித்துக் கொண்டு ஹோட்டல் அறைக்கு வந்து எனது சூட்கேஸை எடுத்துக் கொண்டு, விமான நிலையத்திற்கு விரைந்தேன். நான் எனக்குள் நினைத்தேன், நான் அங்கு போய் அடுத்த விமானத்தைப் பிடிக்க இரண்டொரு நாட்கள் காத்திருக்க நேரிட்டு விடும் என்று. ஏனெனில் அந்நாட்களில் அவ்வாறான நிலைமை இருந்து வந்தது. உலக யுத்தம் முடிந்ததற்கு பிறகு,

உடனே அக்காலத்தில் அங்கெல்லாம் ஒரு விமானத்தைப் பிடிக்க வேண்டுமென்றால் மிகவும் கடினமான காரியமாக இருந்தது என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். “நான் இரண்டு நாட்கள் காத்து இருக்க வேண்டியதாகுமோ” என்று எனக்குள் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

202. நான் அங்கே போய்ச் சேர்ந்ததுமே, 'ஃப்ளைட் எண்:196 லூயிவில் கெண்டக்கிக்கு இப்பொழுது புறப்படப் போகிறது" என்று அறிவிப்பாளர் அறிவித்துக் கொண்டிருந்தார். அவ்வாறாக தேவன் அவ்விமானத்தை எனக்காக தாமதிக்க

வைத்திருந்தார். ஓ, அதை நான் விசுவாசிக்கிறேன்.

203. அந்த சம்பவம் நடந்து இரண்டு ஆண்டுகள் கழித்து, நான் இரயில் வண்டியில் அரிஸோனா வுக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தேன். சகோதரன் ஷாரிட் அவர்கள் ஏற்பாடு செய்திருந்த ஒரு கூட்டத் திற்காக நான் போய்க் கொண்டிருந்தேன். வழியில் நான் சகோதரன் மூர் மற்றும் ஏனையோரோடும் சேர்ந்து கொண்டேன். வழிப்பிரயாணத்தில் மெம்ஃபிஸில் இரயில் வண்டி நின்றது. மேற்கு நோக்கி செல்லும் வண்டிகள் எவ்வாறு அதற்கென உள்ள 'டர்ன் டேபிளில்' போய் சுற்றி

திரும்பி நின்று கொள்ளும் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். (டர்ன் டேபிள் - இரயில் வண்டிகள் வந்த திசையிலிருந்து திரும்பி வேறு ஒரு திசைக்குப் போவதற்காக வண்டிகளை திருப்பிவிடுவதற்காக வசதியாக அமைக்கப்பட்டிருக்கும் வட்ட வடிவமான இரயில் பாதை - மொழி பெயர்ப்பாளர்). அதற்காகத்தான் மெம்பிஸில் வண்டி நின்றது.

204. சாண்ட்விச்சுகளை இரயில் வாகனினால் ஒரு துண்டுக்கு 60 செண்டுகள் செலவிட வேண்டியிருக்கும். ஆனால் வெளியில் வாகனினால் 10 அல்லது 15 செண்டுகள் தான் அதன் விலை. எனவே சாண்

விட்சுகள் வாங்குவதற்கு வண்டி நிற்பதற்காக நான் காத்திருந்தேன். பையில் அரைவாசி அளவுக்கு ஹாம்பர்கள் வாங்கி, பயணத்தில் நிச்சயம் படு குஷியடைய எண்ணினேன். எனவே நான் வண்டி நின்றதும், வண்டியைவிட்டு குதித்து இறங்கி விரைவாக ஓடிப்போய் ஹாம்பர்கள் வாங்க கடைகளைத் தேடினேன். அங்கே வண்டி 30 நிமிடங்கள் நிற்கும்.

205. எனவே ஹாம்பர்கள் வாங்க நான் ஆரம்பித்தபோது யாரோ ஒருவன், “ஹெல்லோ, இதோ அங்கே பார்சன் (பிரசங்கியார்) நின்று கொண்டிருக்கிறார்” என்று

கூறும் சத்தம் கேட்டது. நான் சுற்று
முற்றும் பார்த்தேன். அங்கே சிவப்பு
நிறத்தொப்பி வைத்த ஒருவன் நின்று
கொண்டு கண்ணை சிமிட்டிக்
கொண்டு என்னையே பார்த்து,
'உங்களுக்கு என்னைத் தெரியு
மல்லவா'? என்றான்.

206. "மகனே, நீ யார் என்று
தெரியவில்லையே" என்றேன்.

207. "வாருங்கள், வந்து என்னை
நன்றாகப் பாருங்கள்" என்றான்
அவன்.

208. 'உன்னை எனக்குத் தெரியும்
என்பதை நான் நம்பவில்லை'
என்றேன்.

209. 'உங்களை எனக்குத் தெரியும், நீங்கள் பிரசங்கியார் பிரன்ஹாம்" என்று கூறினான்.

210. "ஆம், அது சரிதான். நீ எப்பொழுதாவது என்னுடைய கூட்டமொன்றில் கலந்து கொண்டு இருக்கிறாயா?" என்று கேட்டேன்.

211. "இல்லை, ஐயா. நீங்கள் ஒரு நாள் காலையில் எங்கள் வீட்டிற்கு வந்தீர்களே, என் தாயார் கூட..." என்றான் அவன்.

212. "ஓ, அந்தப் பையனாக நீ இருக்க முடியாது" என்றேன்.

213. ஆம் ஐயா, நான் தான் அவன், நான் தான் அவன்.

போதகரே, நான் சுகமானேன். நல்ல
ஆரோக்கியத்துடன் இருக்கிறேன்.
அது மாத்திரமல்ல, நான் இப்பொ
ழுது ஒரு கிறிஸ்தவனாகவும் ஆகி
யிருக்கிறேன்" என்று கூறினான்.
கர்த்தருக்கு ஸ்தோத்திரம்.

